

Sygn. akt VI U 43/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2024 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bartosz Szałas

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2024 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c.

sprawy z odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 15 grudnia 2022 roku, znak: 150000/603/CW/1501908/2022-ZAS

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o zasiłek chorobowy

- zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 15 grudnia 2022 roku, znak: 150000/603/CW/1501908/2022-ZAS, w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się J. C. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 3 października 2022 roku do 21 października 2022 roku.

Sygn. akt VI U 43/23

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 grudnia 2022r., znak: 150000/603/CW/1501908/2022-ZAS, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił J. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 03 października 2022r. do dnia 21 października 2022r. W uzasadnieniu ZUS podał, że wystawione ubezpieczonemu zaświadczenie lekarskie nie spełnia warunków, w związku z tym nie może stanowić podstawy przyznania zasiłku chorobowego.

(decyzja ZUS z dnia 15.12.2022r. – akta organu rentowego)

W dniu 02 stycznia 2023r. J. C. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 03 października 2022r. do dnia 21 października 2022r., podczas którego przebywał na leczeniu sanatoryjnym. Uzasadniając odwołujący podniósł, iż był przekonany o wystawieniu mu na powyższy okres nieobecności zwolnienia lekarskiego. Nadto, odwołujący wskazał, że po powrocie z sanatorium w dniu 25 października 2022r. otrzymał niniejsze zwolnienie lekarskie.

(odwołanie k.1)

W odpowiedzi na odwołanie organ wniósł o jego oddalenie, a także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zdaniem organu wystawienie zaświadczenia lekarskiego, nastąpiło po upływie określonego w rozporządzeniu terminu do jego wystawienia.

(odpowiedź na odwołanie k.5-6)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 15 grudnia 2022r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił J. C. prawa do zasiłku chorobowego od dnia 03 października 2022r. do dnia 21 października 2022r.

Odwołujący J. C. pozostaje czynny zawodowo, świadczy usługi transportowe jako kierowca. Z uwagi na nieoperacyjne dolegliwości kręgosłupa szyjnego oraz lędźwiowego wymaga on okresowego leczenia rehabilitacyjnego kręgosłupa w ramach zasiłku chorobowego.

Odwołujący w okresie od dnia 03 października 2022r. do dnia 21 października 2022r. przebywał na leczeniu sanatoryjnym w (...) sp. z o.o., w przebiegu choroby kręgosłupa szyjnego i choroby zwyrodnieniowej stawów biodrowych. Po zastosowanym leczeniu rehabilitacyjnym odwołujący uzyskał poprawę w zakresie złagodzenia dolegliwości bólowych kręgosłupa i stawów, a także poprawił ogólną sprawność ruchową.

W okresie od dnia 03 października 2022r. do dnia 21 października 2022r. odwołujący był niezdolny do pracy, ponieważ przebywał na leczeniu rehabilitacyjnym w sanatorium. W trakcie tego pobytu odwołujący nie został objęty zwolnieniem lekarskim.

Dnia 25 października 2022r. lekarz rodzinny odwołującego, adekwatnie do jego prośby, wystawił zwolnienie wsteczne za okres przebywania w sanatorium. Organ uznał, że niniejsze zwolnienie nie spełnia warunków określonych przepisami prawa i uznał brak podstaw do przyznania zasiłku chorobowego.

(dowód: fakty bezsporne, a ponadto dokumentacja zawarta w aktach organu rentowego, karta informacyjna leczenia sanatoryjnego k.2, dokumentacja medyczna k.13-29, opinia biegłego lekarza ortopedy-traumatologa k.33-33v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentacji zawartej w aktach sprawy i w aktach organu rentowego, mając na uwadze, że co do zasady zdecydowana większość okoliczności faktycznych była między stronami bezsporna. Co do samej zdolności do pracy odwołującego się w zakwestionowanym okresie Sąd oparł się na opinii biegłego, której wnioski były dla Sądu spójne, logicznie uargumentowane, poparte fachową wiedzą biegłego. Sąd miał również na uwadze, że strony nie składały żadnych zastrzeżeń do tej opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy było odwołanie J. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, (...) - (...), wydanej dnia 15 grudnia 2022r., odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 03 października 2022r. do 21 października 2022r.

Stosownie do art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej też jako: ustawa zasiłkowa), zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2, co do zasady nie dłużej niż przez 182 dni (art. 8 ust. 1).

Sporną kwestią w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy wsteczne zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza rodzinnego za okres przebywania w sanatorium, już po zakończonym turnusie, stanowi podstawę do przyznania J. C. świadczenia chorobowego za przedmiotowy okres. Sąd celem ustalenia, czy odwołujący był niezdolny do pracy w

okresie od dnia 03 października 2022r. do dnia 21 października 2022r. dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii.

Podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia Sądu, stanowiły poczynione przez biegłego ustalenia, które Sąd przyjął za własne. W okresie od dnia 03 października 2022r. do dnia 21 października 2022r. odwołujący był niezdolny do pracy. Zważywszy na schorzenia odwołującego związane z wykonywaną przez niego pracą, niezbędnym było odbycie rehabilitacji ukierunkowanej na złagodzenie dolegliwości bólowych kręgosłupa i stawów, a także poprawę ogólnej sprawności ruchowej, szczególnie wymaganej w pracy kierowcy, zaliczanej do prac wykonywanych w pozycji wymuszonej. Wsteczne zaświadczenie lekarskie wystawione zostało na okres, w którym odwołujący ze względu na stan zdrowia przebywał w sanatorium, a więc nie miał realnej możliwości stawienia się w pracy i wykonywania obowiązków pracowniczych.

Organ przedmiotowemu zwolnieniu lekarskiemu zarzucał naruszenie przepisów prawa, wobec braku spełnienia warunków określonych w §7 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015r. w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim, stanowiącym, iż okres orzeczonej czasowej niezdolności do pracy może obejmować okres nie dłuższy niż 3 dni poprzedzające dzień, w którym przeprowadzono badanie, jeżeli jego wyniki wykazują, że ubezpieczony w tym okresie niewątpliwie był niezdolny do pracy.

W ocenie Sądu należy jednak zaznaczyć, że jednym z warunków uzyskania prawa do zasiłku chorobowego jest niezdolność do pracy, a nie posiadanie zwolnienia lekarskiego. Zaświadczenie lekarskie jest jedynie dowodem potwierdzającym czasową niezdolność do pracy z powodu choroby ubezpieczonego. Ubezpieczony może potwierdzić niezdolność zaświadczeniem lekarskim, jednak jego brak nie pozbawia go jeszcze prawa do zasiłku chorobowego.

Należy podkreślić, że Sąd dysponuje możliwością, przykładowo poprzez powołanie biegłego, samodzielnego ustalenia faktu, jak i okresu rzeczywistej niezdolności do pracy. W granicach swobody orzekania, Sąd może stwierdzić prawo ubezpieczonego do zasiłku chorobowego, nawet w okoliczności nie dysponowania przez niego zaświadczeniem lekarskim lub posiadaniem zaświadczenia lekarskiego obciążonego błędami natury formalnej.

W tym miejscu należy zacytować niezwykle trafne rozważania poczynione w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 21 sierpnia 2023 roku, sygn. akt IV U 129/23: „Przerzucenie w takiej sytuacji na ubezpieczonego konsekwencji nie zachowania ciągłości w wystawianiu zaświadczeń lekarskich zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy zasiłkowej przez podmioty lecznicze, pod opieką których wówczas pozostawał w ramach leczenia szpitalnego, a w konsekwencji pozbawienie prawa do zasiłku chorobowego, nie może zostać ocenione jako właściwie. Wartym przytoczenia w tym kontekście jest stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w sprawie II UK 53/00 (wyrok z 17 listopada 2000 r.), w którym przedmiotem oceny było wystawienie zaświadczenia lekarskiego na niewłaściwym druku, a które również przez organ rentowy zostało uznane za pozbawiające prawa do świadczenia z ubezpieczenia chorobowego. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że prawo do zasiłku chorobowego nie jest uzależnione od tego, czy zakład służby zdrowia wystawił na właściwym formularzu zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby. W uzasadnieniu podkreślono zaś, również w toku postępowania przed sądami niższych instancji, że powstanie niezdolności do pracy w okresie zatrudnienia oraz nieprzerwany okres niezdolności do pracy, winny być dla organu rentowego całkowicie wystarczającą podstawą do wypłaty zasiłku; "Nie do przyjęcia jest stanowisko kasacji, iż pracownik, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby (...), mógłby zostać pozbawiony prawa do zasiłku chorobowego ze względu na stwierdzenie faktu niezdolności do pracy na niewłaściwym druku." Również brak zaświadczenia lekarskiego, przy bezspornym fakcie niezdolności ubezpieczonego do pracy, nie stanowi wystarczającej podstawy do odmowy przyznania prawa do świadczenia”.

Z powyższym poglądem nie sposób się nie zgodzić. Transponując go zaś na realia niniejszej sprawy Sąd zważył, że wystawienie zwolnienia lekarskiego na okres wstecz, z przekroczeniem reguł z powołanego wyżej rozporządzenia, podobnie jak brak zaświadczenia lekarskiego wystawionego przez lekarza leczącego odwołującego się w sanatorium, w sytuacji, gdy odwołujący się faktycznie w danym okresie był niezdolny do pracy, co potwierdził jednoznacznie

wezwany w niniejszej sprawie biegły, nie może skutkować automatycznym brakiem przyznania odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego. Sąd podkreśla bowiem jeszcze raz, że podstawową przesłanką do przyznania tego prawa jest niezdolność do pracy danej osoby. Brak odpowiedniego zaświadczenia lekarskiego, czy też tak jak w niniejszej sprawie wystawienie tego zaświadczenia z opóźnieniem, wobec faktycznej niezdolności do pracy, nie może skutkować pozbawieniem odwołującego się prawa do świadczenia, tym bardziej, że nie miał on wpływu na brak zaświadczenia lekarskiego, on sam zgłaszał się do lekarza, to jednak lekarz w sanatorium odmówił mu wystawienia zwolnienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.